

Recensie De Oogst, maart 2016 (door Matthijs Guijt)

Heilig wereldsgezind

Wanneer een socioloog een boek schrijft over de veranderende kracht van geloofsgemeenschappen, verwacht je wervelende slogans als 'Jij als christen maakt het verschil in deze wereld!', vijf-of-zevenstappenplannen naar een perfect christelijk leven of andere duurzame modellen. Maar Cors Visser, auteur van *De spelende kerk* en directeur van ForumC, moet daar weinig van hebben: christenen zijn niet geroepen om in de wereld het verschil te maken, maar om Jezus te volgen. Het is de genade van God voor mensen – die deze genade niet verdienen – die het verschil maakt! 'Wie dat beseft, zal naar anderen toe ook genadevol willen zijn. Genade is de (onzichtbare) kracht van een geloofsgemeenschap.' Visser inspireert met relevante vragen en verrassende inzichten: Waar zijn christelijke geloofsgemeenschappen op gericht? Vanuit welke gezindheid kijken ze naar de wereld om zich heen? Durf je als gelovige uit de veiligheid van je comfortzone te stappen? Geloofsgemeenschappen zijn geroepen tot heilige wereldgezindheid, betoogt Visser. 'De gemeenschap binnenstebuiten keren, dat is de opdracht. (...) Het betekent een omslag in je denken: van gerichtheid op elkaar naar een gezamenlijke gerichtheid op anderen.' De auteur daagt geloofsgemeenschappen uit om zichzelf niet te verliezen in regelen en zorgen (hoe belangrijk ook), maar om prioriteit te geven aan 'spelen'. Een spelende kerk is een levende gemeenschap die niet is 'losgezongen' van haar omgeving, maar die juist door het liefhebben van elkaar en de ander in haar omgeving laat zien wie God is. Al lezend heb ik ook wat (kritische) vragen genoteerd: Hoe gaat een spelende kerk om met Bijbelse waarheden die niet populair zijn, maar wel gezegd moeten worden? Mag het belijden van zo'n spelende kerk haaks staan op de mores van de wereld? En moeten het bijzonder christelijk onderwijs en christelijke organisaties echt worden afgeschaft om geloofsgemeenschappen te activeren? Deze opmerkingen doen echter niets af van mijn waardering voor het boekje. Vanuit een sociologische invalshoek confronteert Visser geloofsgemeenschappen met haar roeping om – met woorden van Jezus zelf – het zout van de aarde en het licht van de wereld te zijn.